

РЕШЕНИЕ

№ 5674

гр. София, 11.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 06.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8014** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на чл. 84, ал. 2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ във вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано е по жалба на Б. М., гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № ВР-11/1.8.2022 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ не е допусната последваща молба на жалбоподателя, рег. № УП - 14924/15.07.2022 г. на ДАБ - МС до производство за предоставяне на международна закрила. С жалбата се твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, тъй като за оспорвания са налице нови обстоятелства, които кореспондират с основанията по чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. Поддържа се, че анализ на ситуацията в П. в обжалваното решение въобще липсва.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява лично и не се представлява.

Ответникът, посредством упълномощен юрисконсулт П. оспорва жалбата, като счита, че са разгледани всички доказателства, представени с молбата за международна закрила, а в предходно производство са разгледани и доказателствата, свързани с религията.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и

събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Процесната молба за закрила от 15.07.2022 г. е втора поред и се явява последваща, по смисъла на § 1, т. 6 ДР ЗУБ. В молбата са наведени доводи за насилие върху религиозните малцинства от представители на мюсюлманската общност и толерирането на това насилие. Обсъдена е и текущата и актуална обстановка в П.. С оспореното Решение № ВР-11/1.8.2022 г. интервюиращият орган не е допуснал до разглеждане по същество на последващата молба, след като е счел, че чужденецът не сочи нови обстоятелства. За да мотивира този си извод административният орган е обсъдил изложените в интервю, по повод предходно производство твърдения на търсещия закрила, като приел, че те не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Изложил е мотиви за актуалната ситуация в страната по произход на кандидата и съпоставяйки я с опасенията на оспорващия е приел, че в конкретния случай не се установяват факти, които да обуславят необходимостта от допускане на последващата молба до производство, предвид че изтъкнатите мотиви от кандидата за международна закрила не са били, не са и сега по някакъв начин дори само свързани със състоянието на вътрешно – политическата обстановка в П. или с нейната динамика.

Решението е връчено на оспорващия на 18.8.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 ЗУБ и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – Б. Д., младши експерт в РПЦ – С., определен за интервюиращ орган на ДАБ със Заповед № РД 05-276/13.4.2022 г. на председателя на ДАБ. Спазен е срокът по чл. 76б, ал. 1 ЗУБ.

Преписката не съдържа, а по делото не са посочени доказателства за нарушаване на правата на жалбоподателя по чл. 76в, ал. 1 ЗУБ – липсват данни той да е потърсил съдействие и помощ от страна на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците и на други правителствени или неправителствени организации (чл. 23, ал. 1 ЗУБ); да е поискал достъп до събраната информация, въз основа на която ще бъде взето решение (чл. 29а ЗУБ). Следователно, процедурата по проверка на допустимостта на последващата молба е надлежно проведена.

Съгласно чл. 76а от ЗУБ преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, органът преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, като разполага с компетентност да прецени допустимостта на последващата молба въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю. Административният орган следва да прецени дали чужденецът се позовава на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Разпоредбата на чл. 13, ал. 2 ЗУБ не въвежда изискване по отношение на представените от чужденеца доказателства, а според нея, преценката за допустимостта се свежда до преценка, дали е на лице позоваване на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

Б. М. е представил фотокопие на членска карта към Католическата църква, удостоверяваща принадлежността му към католическата общност в П., както и писмо

от католическата църква „С. Й.", Г. - П.. Документите не кореспондират с вече направените изявления на молителя по време на проведеното интервю с него, в което той заявява, че не принадлежи и не е участвал в религиозна организация. Никъде на членската карта няма положен печат или подпис, от който може да се удостовери автентичността ѝ, както и от кой и кога е издадена. Към последващата си молба, е представил и ксерокопие на „Жалба относно извършено предполагаемо престъпление". Видно от превода на същата е, че тя е подадена от Б. М. по повод криминално деяние и стрелба, а не както се твърди от молителя, че тя е в следствие на атака във връзка с религиозната му принадлежност. По време на първото производство е заявил, че срещу него е подадена жалба с обвинение в богохулство и никъде досега не е споменавал той да се е оплаквал в полицията или да е подавал жалба. Следва да се отбележи, че към настоящия момент той не е предприел действия да представи жалбата, с която твърди, че е обвинен в богохулство и да подкрепи бежанската си история с доказателства. Приложените ксерокопии на жалбата, чието издаване реално е извършено през 2014 г., е във времето, в което все още не е взето решение от интервюиращ орган на ДАБ-МС относно молбата на пакистанския гражданин за предоставяне на международна закрила в Република България и се предполага, че Б. М. е имал реалната възможност да представи или да спомене за наличието на тази жалба пред длъжностните лица на ДАБ-МС за изясняване на причините довели до напускането на държавата му по произход. Доказателствата не са представени в оригинал и остава неясен начина на издаване и придобиване на тези документи. Съдържанието им не може да се кредитира с достатъчна степен на доверие и в същото време не може да ни убеди, че пакистанският гражданин не е бил наясно с предполагаемото наличие на представените доказателства докато все още е бил в П., изхождайки от факта, че е напуснал пределите на страната си по произход след датата на издаването им. По изложените съображения тези доказателства не следва да се приемат като нови факти или обстоятелства от съществено значение за личното му положение.

В първото производство интервюиращият орган, както и Административен съд - Хасково са приели, че причините за напускането на страната му не са свързани с религиозната му принадлежност на християнин, той не е преследван поради този факт, като и сам в първото проведено интервю е отрекъл да е имал проблеми с официалните власти в П.. Всички доводи за търсената закрила и заявените причините за напускането на държавата му по произход, а именно проблеми с религиозната му принадлежност, са преклудирани и отхвърлени, както от административния орган, така впоследствие и от Административен съд - Хасково. Същите не могат да се приемат за ново доказателство или обстоятелство, който да обуславят допускането на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила.

Видно от Справка, вх. № МД - 466 от 27.07.2022 г. „Според конституцията на П. държавата следва да „защитава законните права и интереси на малцинствата", да гарантира благоденствието на хората, независимо от вярата им, и да обезкуражава сектантските предразсъдъци. Конституцията забранява дискриминацията срещу всяка религиозна общност при данъчното облагане на религиозните институции. Националната комисия по правата на човека (NCHR), независима агенция, финансирана от правителството, която докладва на парламента, е длъжна да получава петиции, да провежда разследвания и да иска коригиране на нарушения на правата на човека. NCHR също така има мандат да наблюдава прилагането от правителството на

законите за правата на човека и да преглежда и предлага промени в законодателството. Комисията има квази-съдебни правомощия и може да препраща дела за съдебно преследване, но няма правомощия за арест. Конституционна поправка прехвърля отговорността за делата на малцинствата, включително религиозните малцинства, на провинциите. Съгласно конституцията не трябва да има дискриминация на религиозна основа при назначаването на лица на държавна служба, при условие че те имат друга квалификация. Има минимална квота от 5 процента за наемане на религиозни малцинства (предимно индуисти, християни, сикхи, калаши и парси, но с изключение за шиити и мюсюлмани ахмади) на федерално и провинциално ниво на управление.

Процедурата по последващи молби съгласно Закона за убежището и бежанците не е средство, с помощта на което чужденецът, търсещ закрила може да поправи собствените си грешки и небрежност при попълването на преписката с факти и обстоятелства. Производството по разглеждане на последваща молба за закрила не е самоцел, нито пък средство за незначително на силата на пресъдено нещо на предходни съдебни решения, установяващи, че жалбоподателят не е лице, на което следва да бъде предоставена международна закрила в Република България. ЗУБ предоставя на чужденеца субективно право да подаде последваща молба за закрила, в случай че според своите възприятия и разбираня, същият счита, че е настъпила промяна в личното му положение или в ситуацията на държавата му по произход, която промяна може да докаже с писмени доказателства. В конкретния случай не може да се установи, че има промяна в личното му положение и в държава му по произход, който да обуславят необходимост от допускане на последващата молба до производство до предоставяне на международна закрила.

Правилен е изводът, че молителят не се позовава на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение и такива, относно държавата му на произход. В тази връзка несполделено от съда е възражението на жалбоподателя за неправилно тълкуване нормите на чл. 13, ал. 2 ЗУБ. Съдът приема, че с последващата си молба за закрила, рег. № УП - 14924/15.07.2022 г. на ДАБ - МС Б. М., гражданин на П., не се е позовал на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, включително от гледна точка преценка за наличие на основанията, по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ. Като не е допуснал тази молба за разглеждане в административно производство по общия ред, ответникът е постановил в срок материално правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. М., гражданин на П., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № ВР-11/1.8.2022 г. на Интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване и на протест.

СЪДИЯ: